

Leta niso pomembna

Pred hudo pripeko bi njegova postava lahko ponudila kar lepo senco, tako zajetna je in vrsoka. K sogovorniku srednje rasti mora nekoliko skloniti glavo. Vinko Bovcon, po rodu Vipavec izpod Savna, je imel že v mladih letih prednost pred svojimi vrstniki, saj je lahko kar s tal obiral vipavske češnje. Ni jih dolgo. Že s petnajstimi leti je moral emigrirati pred Italijani v Jugoslavijo.

»Novembra 1927. leta je na goriškem gradu zaplapolala slovenska trobojnica. Italijanske oblasti so pričele iskati storilce med dijaki goriške gimnazije. Med enajstimi osumljenimi in zato izključenimi iz gimnazije sem bil tudi jaz, čeprav o tem nisem vedel ničesar,« prične pripovedovati dogodka iz življenjske zgodbe.

S sto lirami v žepu, ki jih je skrivaj vzel materi, da bi ne odkrila njegove namere in svetlimi upi v srcu, se je v okrilju novembrske teme podal na negotovo pot, tostran v Jugoslavijo. Dva dni se je potikal okrog meje. Petdeset hr je plačal neznan ženski, da ga je varno prepeljala prek nje. V idrijskih gozdovih je poljabil matično zemljo, tako je bil srečen. Pa si je preveč obetal od nje. Krivice so bile tudi na tej strani, vendar vsaj materinega jezika ni nihče preganjal, zanj pa je bilo že to veliko.

Po odslužitvi vojaškega roka se zaposli pri železnici v Ljubljani, kjer nato doživi kapitulacijo. Kot zaveden Slovenec se takoj v začetku 1943. leta vključi v ilegalno delo in kmalu zatem odide v partizane. Dve leti po tako težko pričakovani svobodi se 1947. leta demobilizira in se spet zaposli pri železnici. Naslednje leto je imenovan za upravnika železničarske šole, ki je imela svoje prostore v barakah poleg delavnic Mostovne. V teh nemogočih prostorih je moral s tristo učenci, dvaindvajset let prenašati vsakodneвне težave. Tik pred upokojitvijo 1970. leta so se njegove dolgoletne želje, da bi dobili sodobne šolske prostore, začele uresničevati. Najtežja leta so bila namenjena pač njemu.

Kljub invalidnosti, je 80% vojaški vojni invalid, ga šport zopet zvabi, ki mu ostane zvest do današnjih dni. Med prvimi pionirji športno rekreativne dejavnosti vojaških vojnih invalidov 1948. leta je v Ljubljani tudi Vinko Bovcon. Dejavnost pričnejo s kegljanjem na kegljišču »Pri šestih«. Za potrebe Kluba vojaških vojnih invalidov v Ljubljani, republiški odbor

ZVVI odkupi od »Gradisa« leseno barako v Malenškovi ulici in tako je 1951. leta on tudi eden od ustanoviteljev Športnega društva »Invalid«. Ves ta čas do upokojitve aktivno goji več vrst športa, naj bo to kegljanje, balinanje, namizni tenis, plavanje ali šah. Sodeloval je na številnih tekmovanjih, tako na meddruštvenih, republiških ali zveznih. Njegovo vitrino doma krasi dokaj lepo število pokalov, plaket, diplom in priznanj. Ponosen je nanje. Vsak pogled v vitrino je vezivo na leta truda in odpovedovanj drugim užitek in hkrati lepih spominov.

Seдем let v pokoju, posveča naklonjenost športu in rekreaciji v okviru upokojenske organizacije. Res se mu fizično ne posveča tako kot nekoč, zato pa v organizacijskem pogledu več. Kot referent za to dejavnost pri republiški in mestni zvezi društev upokojencev si prizadeva, da bi pritegnili čimveč upokojencev v te aktivnosti, kajti kot pravi, prav te ohranjajo telo in duh. Poleg tega je še vedno aktiven tudi v družbenopolitičnem življenju, največ pa se ukvarja s socialno problematiko upokojencev.

Za sedemdeseta leta je Vinko Bovcon pravi korenjak, kot le malokdo. Nobenega dvoma ni, da bo še dolgo spodbujal in netil voljo upokojencev s svojim zgledom, saj leta niso pomembna za tistega, ki se zna počasi starati.

Ivo Osolnik

Volilna skupščina občinske organizacije ZRVS

Uspešno opravljene naloge

Na nedavni volilni skupščini RVS občine Ljubljana-Siška so delegati delo v mandatnem obdobju 1978—1981 ocenili kot zelo uspešno.

Iz poročila o delu ZRVS, ki ga je v imenu OK ZRVS Ljubljana-Siška posredoval njen predsednik Vinko HRABAR, je razvidna vsestranska aktivnost pri idejnopolitičnem ter splošno vojaškem in samozaščitnem usposabljanju rezervnih vojaških starešin, kjer so posebno pozornost namenili programiranju, izvajanju, oblikam in ciljem pouka.

ZRVS se je aktivno vključevala v vseh akcijah SLO in družbene samozaščite, kjer so člani, posebno pri akcijah NNNP, pokazali visoko stopnjo zavesti in s svojo prisotnostjo v akcijah in organiziranju prispevali, da so akcije nadvse uspešno potekale.

Sodelovanje pri obrambni vzgoji prebivalstva, še zlasti pa mladine, je predstavljalo pomembno in zahtevno nalogo, ki so jo člani, posebno pa člani predavatelji, uspešno opravili.

Na taktičnih pohodih je bila vključena mladina, kar je pomembno vplivalo na raven obrambne vzgoje. Ta oblika sodelovanja mladih pri pohodnih enotah se je pokazala kot zelo dobra in pomembna, saj se v njej kalijo mladi ljudje in pripravljajo tako za TO in obrambo domovine.

Za tekoče informiranje članstva o uresničevanju obrambne vzgoje je veliko prispeval tisk, posebno občinsko glasilo JAVNA TRIBUNA ter nekatera glasila delovnih organizacij, pri čemer je bilo posebno omenjeno glasilo DO LITOSTROJ. V bodoče bo potrebno količino informacij povečati in združiti in na ta način izboljšati vsebino in kvaliteto posredovanih obvestil in informacij.

Uspešno uresničevanje družbenih obveznosti in nalog, ki jih ZRVS opravlja kot pomembna družbena organizacija, je precej odvisno od dobre organiziranosti in idejnopolitične usposobljenosti slehenga člana zveze. Zato si je občinska organizacija izredno prizadevala, da bi bila najustreznejše organizirana in da bi imela vsaka krajevna skupnost tudi svojo KO ZRVS. Ta prizadevanja so v celoti uspela. RVS imajo v 28 KS svojo organizacijo, ostale pa imajo aktivne, ki so povezane s sosednjimi organizacijami, in po številu rezervnih vojaških starešin sodijo med najštevilčnejše v SR Sloveniji.

Ob letošnjih volitvah v delegatske skupščine je bilo izvoljenih 385 rezervnih starešin. V združene, splošne in posebne delegacije, ki jih delegirajo v skupščine SIS, je izvoljenih za delegate 1238 vojaških starešin.

Rezervni vojaški starešine so močno zastopani tudi v vodstvih družbenopolitičnih organizacij v občini, KS in DO ter TOZD.

V krajevnih organizacijah SZDL je 35% izvoljenih predstavnikov iz vrst članov ZRVS, v krajevne organizacije ZB NOV 65% in v osnovne organizacije sindikata 49%. Podatki dokazujejo, da je članstvo RVS občine Ljubljana-Siška močno prisotno v družbenopolitičnem življenju občine, KS in TOZD.

Zbrani in posredovani podatki iz vseh področij delovanja kažejo, da je organizacija, kot frontna organizacija SZDL postala široka fronta organiziranih socialističnih sil, ki se nenehno bori za izpolnjevanje najzahtevnejših nalog in mobilizacijo vseh ljudskih sil v okviru SLO in DS.

Za novega predsednika naslednje mandatne dobe so soglasno izvolili tov. Cirila Mikliča, rez. polkovnika, ki je v programskih usmeritvah bodočega dela občinske konference ZRVS med drugim omenil, da bo sprejeti program srednjeročnega programa ZRVS za obdobje 1981—1985 predstavljala osnovo za načrtovanje vseh nalog in aktivnosti članstva ZRVS v naslednjem mandatnem obdobju, krepitev povezovanja in sodelovanja z družbenopolitičnimi in družbenimi organizacijami ter društvi. Med zelo pomembnimi nalogami je omenil splošno idejnopolitično in vojaško usposabljanje RVS, sodelovanje pri obrambni vzgoji prebivalstva, še zlasti pa sodelovanje z mladino.

Sodelovanje z JLA, TO, organi za ljudsko obrambo in notranje zadeve bo tudi v bodočem delu RVS posebnega pomena. Še bolj ga bodo poglobljali, razvijali in utrjevali ter tako krepili obrambno moč naših narodov in narodnosti, združenih v samoupravni in neuvrščeni Jugoslaviji.

Roman Stana

»Zatekel sem se k sorodnikom v Celje in tam nadaljeval gimnazijo. Že zarana sem vsako jutro oprtal pekovski koš s tridesetimi kilogrami kruha in ga do odhoda v šolo raznašal po domovih, da nisem bil v popolno breme sorodnikom. Kakšen dodaten dinar sem si prislužil s čiščenjem prostorov pevskega društva 'Orlica', v katerem so prepevali Tržačani in Primorci. Tako sem se skozi mlada leta približal vse do odhoda k vojakom.»

S športom se je srečal že v Gorici. Ukvarjal se je predvsem z lahko atletiko in nogometom, kdaj pa kdaj pa se je odpravil tudi v Julijce. Tudi v Celju se je pozneje ukvarjal s temi športi. Pri nogometu mu je večkrat zavrela kri, ker so se celjski kapitalisti — nemškutarji kot so bili Rakošy, Wessten, Štel in drugi obnašali oholo in ošabno tudi na nogometnih igriščih, ki so igralcem svojih klubov metali kar po tisoč dinarjev za vsak gol. Slovenski klubi se pa niso mogli ponašati s takimi mečeni, zato pa so imeli toliko več borbenega in športnega duha.